

Másnap, amikor az ünnepre érkező nagy sokaság meghallotta, hogy Jézus Jeruzsálembé jön, pálmaágakat fogtak, kivonultak a fogadására, és így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében, Izrael Királya!

Jn 12, 12-13

A Nagyhét első napjához értünk. Jézus Krisztus földi életének utolsó hete kezdődött meg. Virágvasárnapon Jézus királyjelöltként bevonult Jeruzsálembé, és öt nap múlva a kereszten halt meg. De hogy fogadták őt az emberek?

A jeruzsálemi nép sok jót várt Jézustól. Ezért fogadták őt olyan lelkesen. Nem Jézus ellen, hanem Jézus mellett tüntettek. Hittek Jézusban, hitték, hogy ő a Messiás, akinek uralkodása boldog életet hoz. Az emberek, ahogy az lenni szokott a tömegben, egymást lelkesítették.

Nincs ez másként ma sem, mi is így vagyunk. Lelkesedünk, ha sokan vagyunk a templomban, ha úgy tűnik, hogy előnyös Jézussal menni. Amíg úgy néz ki, hogy Jézushoz tartozni a siker útja, addig sokan mennek vele. Azután kiderült, hogy az élet másfelé megy. Pontosabban az derült ki, hogy Jézus megy másfelé.

Jézustól azt várta a tömeg, hogy győz majd az erő. Ki tudna ellenállni a Messiásnak, akiről a próféták megmondták, hogy szája lehelletével öli meg Izrael ellenségeit, és még Keresztelő János is azt hirdette, hogy olthatatlan tűzzel égeti el a bűnösöket.

De Jézus nem így jött. Virágvasárnapi bevonulása mentes az erő és a hatalom minden jelétől. A szamár az egyszerű emberek hátasállata. Felidézi Zakariás prófétát, aki azt jövendölte, hogy Izrael királya szerény és alázatos. Ezt akarta kifejezésre juttatni Jézus. Ő nem az erő hatalmával, hanem a szelídek, az alázatosak, a szegények, a szeretni tudók erejével, Isten igazi lényével jön és hozza Isten békéjét. Ugyanakkor jól tudja, ez a béke nem kell Izraelnek. De nem csak Izraelnek, egyáltalán az embernek, nekünk sem.

Előbb megfizetni az ellenségnek, előbb legyőzni, aztán uralkodni. Így van ez, nemcsak a politikában, hanem a mi személyes életünkben is. Legyen úgy, ahogy én akarom, a másik, a házastárs, a gyerek, a munkatárs, és a többi ember fogadja el az én feltételeimet, ismerje el az én erőmet, engedelmeskedjen nekem, és akkor lehet szó békéről. Ha nem ezt teszi, akkor harcolunk tovább. Jézus azonban nem harcol és másokat sem buzdít harcra. És ettől a tömeg szemében határozatlan, tehetetlen, gyáva, áruló lesz.

A virágvasárnapi Király, Jézus népszerűsége napokon belül nagyot zuhan, és az ellenkezőjébe fordul. A lelkesedésnek, a felbuzdulásnak vége,

jön a csalódás. Nem szokott ez nálunk is megtörténni? Várunk valamit Jézustól, ami tőle távol áll, várjuk, hogy a mi oldalunkon álljon, elképzeléseink, gondolataink, érdekeink szerint cselekedjen, de ez őtőle idegen. Erre Jézus nem hajlandó. Amikor ezért nem teljesednek a várakozásaink, jön a kiábrándulás. Hány ember mondta már, hogy én csalódtam Istenben, mert ezt, vagy azt nem adta meg, mert megengedte, hogy ez vagy az megtörténjen, pedig nem ezt vártam tőle, nem érdemeltem meg.

És mit vár tőled Jézus? Ő pont ekkor hív téged követésre! És itt vagyunk a virágvasárnapi kérdésnél: Meddig mész Jézussal? Jézus nem lelkesedő embereket akar, hanem tanítványokat, akik végigmennek vele az úton, és nem maradnak le, nem szállnak ki menet közben.

Jézussal együtt menni, az ő lábnyomában menni, tanítványának lenni: erre hívott meg téged Jézus. Kövess engem, mondja, és ez neked szól. Ne nézz körbe, hogy vajon más is indul-e. Téged hívott, te indulj!

Meddig mész vele? Mész-e addig, ahol kimondod, mint Péter: Én bűnös ember vagyok, Uram. Mész-e addig, ahol sírni kezdesz a bűneid miatt, mint Mária Magdolna. Mész-e addig, ahol azt mondod, mint a tanítványok: Íme, mi mindent elhagytunk érted. Mész-e addig, ahol megvallod, mint Pál: mindent kárba és szemétkébe veszni hagytam, az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének nagyságáért. Éneklés az evangéliikus himnuszban, hogy Kincset életet, nőt és gyermeket, mind elvehetik,... de mienk a menny örökre. Mi lenne, ha egyszer tényleg előállna egy ilyen helyzet? Akkor is énekelnéd?

Meddig mész Jézussal? Meddig ment Jézus? A keresztség, a halál. Mész-e vele a te keresztedig, ahol meghal az önző, bűnös természeted, az ó-embered? E nélkül senki nem lehet keresztény. Lehet Jézussal szimpatizálni, lehet neki drukkolni, lehet hallelujázni, de nem lehet új életet kapni. Az új élet a feltámadással születik meg. De aki nem hal meg, az nem is támadhat fel.

Jézus arra hív, hogy egész életünkkel őt kövessük. Hogy egész magatartásunkat, gondolkodásunkat, akaratunkat, tetteinket neki rendeljük alá. Ez óriási változást hoz az életünkben. Emberi kapcsolatainkban, házasságban, munkánkban, időbeosztásunkban, szórakozásunkban, a pénztárcánkban, mindenben Jézus mondja meg, hogyan van Isten akarata és rendje szerint. Engeded-e, hogy Jézus mindenbe beleszóljon? Ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te, Uram!

Meddig mégis vele?

Ámen.